

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 32447/2023
11.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, чији је заступник Правобранилаштво Града Новог Сада из Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2067/23 од 26.10.2023. године, у седници већа одржаној 11.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2067/23 од 26.10.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2067/23 од 26.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2067/23 од 26.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 1798/23 од 05.06.2023. године, којом је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да исплати тужиоцу износ од 1.224.063,08 динара са законском затезном каматом од дана доношења првостепене пресуде до исплате (став први изреке првостепене пресуде), а тужени обавезан да тужиоцу, солидарно са тужиоцима ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ и ЖЖ (у односу на које је већ донета правноснажна пресуда), накнади трошкове парничног поступка у износу од 124.107,50 динара са законском затезном каматом од извршости одлуке до исплате (став други изреке првостепене пресуде). Ставом другим изреке другостепене пресуде, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23- други закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произилази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови, под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет тужбеног захтева је исплата на име утврђене тржишне вредности сувласничког дела тужиоца на парцели бр. 3760/1 и 3780/2 КО Ветерник, јер је до промене власника односно корисника у јавну својину Града Новог Сада дошло поступку обнове земљишних књига 1984. године, наведене парцеле су сада у саставу улица и свако располагање тужиоца својим сувласничким делом је искључено.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите и разлоге на којима је заснована правноснажна пресуда у примени материјалног права на утврђено чињенично стање, по оцени Врховног суда не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, с обзиром на то да је одлука о тужбеном захтеву заснована на примени одговарајућих одредаба материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној и на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. а у вези члана 413. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 26.02.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде на име главног тужбеног захтева износи 1.224.063,08 динара.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у делу којим је усвојен тужбени захтев тужиоца не прелази меродавну вредност за

дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија туженог није дозвољена у смислу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић